

[Kurt Brauer.]

vores sociale system og har så altså i virkeligheden camoufleret det.

Jeg mener at have set statistikker, der går ud på, at foran ethvert tungt socialt tilfælde ligger der et sæt af komplikationer, enten en række sygdomstilfælde eller en række arbejdsløshedstilfælde. Bogstavelig talt alle vores tunge sociale klienter, de, som virkelig koster penge, 500-700 kr. om dagen i hospitalsophold, plejehjemsophold, og hvad det ellers kan være, disse virkelig udgiftkrævende sociale klienter har vi set umiddelbart før enten i sygdomssektoeren eller i arbejdsløhedssektoeren. Det skal vi holde os for øje, når vi spekulerer over, hvad det menneske, der befinder sig i sygdoms- eller arbejdsløhedssektoeren, skal have udbetalt: om vi kan standse nogle af dem, så de ikke når at blive tunge klienter, på et tidligere stadium, hvor det er billigere at investere i at standse dem. Jeg synes, at det er der lidt mere perspektiv i.

Med hensyn til opkrævningsformen, som man har her, og som jo altså skal køre videre, eftersom dette ikke er nogen dagpengereform, må jeg sige, at den har jeg ikke megen sympati for. Ja, jeg kunne selvfølgelig få det, for når arbejdsgiverne og hr. Simonsen heller ikke har sympati for den, kunne jeg umiddelbart være fristet til at vende mig til det modsatte, men jeg må nu alligevel holde fast ved, at jeg bryder mig ikke om den måde at kræve penge op på til offentligt forbrug. Jeg har sagt det nogle gange, socialistisk folkeparti har sagt det om sygekassekontingentet, og vi endte med at få vores vilje. Vi har sagt det om radiolicensen bogstavelig talt siden vort partis stiftelse, og nu ender det vel med, at vi får vores vilje dér: kopskatter er af det onde. De hviler ikke på en retfærdig måde, og til syvende og sidst skal pengene skaffes. Jeg ved godt, at de kommer ikke op af jorden; når man stamper på jorden, skaffer man ingen penge, men pengene må kradses ind, om jeg så må sige, på den mest retfærdige måde, som det er muligt at fremtrylle.

Til slut til betænkelighederne med, om denne lov skulle kunne træde i kraft til den tid, der er stipuleret i lovforslaget. Der vil jeg godt melde mig, som hr. Finn Christensen gjorde det, som optimist med hensyn til at få dette igennem. Det skulle nok kunne lade sig gøre, men det bliver ikke uden besværligheder fra socialistisk folkepartis side med hensyn til procentsatserne. Vi kan bogstavelig talt ikke længere bære, at disse lavtlønnede mennesker skal holdes på eller under sultegrænsen, som de bliver det i dag med de procentsatser, man har fastsat.

Socialministeren (Eva Gredal): Det var jo en lidt blandet tilslutning, man fik til disse lovforslag, men jeg håber fortsat, at vi kan komme til enighed om dem, og at der kan ske den hurtige udvalgsbehandling, som har været på tale.

Hr. Simonsen sagde, at VKR-regeringen eller KVR-regeringen, hvad man nu kalder den, i sin tid fastslog, at der ikke skulle ske ændringer på dagpengeområdet i overenskomstperioden. Det kan nok ikke undre, at en socialdemokratisk regering har en anden opfattelse. Vi lægger meget stærk vægt på, at der bliver oprettet en social balance her i samfundet, og det prioriterer vi særdeles højt. Der var også tale om, hvordan man skulle prioritere, og jeg kan sige, at det er meget højt prioriteret, at en social balance bliver oprettet, for det var den ikke.

Så blev det nævnt, at kravene om forhøjelser på dette område langt overstiger det, der er nødvendigt. Jeg tror nok, hr. Valbak gjorde det klart, hvordan det lå, for de overstiger absolut ikke, hvad der er nødvendigt i henhold til lønstigningerne. Det, der er foreslået, svarer i dag ganske nøje til dem, og jeg vil godt henvise til, hvad der skete sidste gang, hvor man forhøjede beløbet under VKR-regeringen; da forhøjede man beløbet ifølge lønstigningerne, men derudover forhøjede man det væsentligt, nemlig med 35 pct., og det var der ingen indsigelse imod, det var man enig i dengang fra alle regeringspartierne side. Det fremgår af refera-